

In utero

Henry klaskede bladet ned på disken, hårdt, for at markere at handlingen var uigenkaldelig, dette var *point of no return*.

Et hurtigt blik på Statoil-drengen: Stod han og dømte ham? Nej, hans blik var fjernt, umælende. Desuden var der masser, der købte sådan nogle blade. Det skete hele tiden, næsten uden stop, drengen læste sikkert selv i dem, når der ikke var nogen kunder.

"Niogfirs," snøvlede den splejsede tankpasser og kiggede på Henrys ansigt; det var i hvert fald sådan, det forekom ham; at han kiggede mere på ansigtet end i øjnene.

De rødblussende kinder og sveden, der perlede fra panden, morede sikkert denne yngling. Tænk, at en granvoksen mand kunne blive flov over at købe sådan et blad. Men det var ikke skam, det her drejede sig om, nej ... det var frygt!

Henry tog sit blad og sendte en uudtalt forbandelse mod Statoil-drengen.

Syren fra fingrene åd sig straks ind i magasinet og fik det til at bølge. Han frygtede, at det skulle blive til rå, sammenklumpet papirmasse, inden han kunne nå udenfor og bruge det.

Så snart han var igennem tankens skydedøre, begyndte han at blade manisk i det. Benzinpumpende folk kiggede uden tvivl undrende på, men det var nu eller aldrig – inden han mistede modet.

På midtersiderne var der et billede, der ville virke til formålet. Han brugte en indlægsseddel fra bladet – et tilbud om abonnement – til at dække for hendes krop, og kørte den langsom nedad, stille og roligt, nu ikke forhaste sig.

Brysterne gav altid et lille chok (vorterne kunne lave mælk), men de var ikke så slemme. Dog havde ammende kvinder på cafeer og lignende sommetider fået ham til at sidde og kaste lidt op i sin mund.

Da han havde sundet sig lidt over brystpartiet, lod han indlægssedlen køre videre nedad. Navlen var en milepæl, man skulle være varsom med at krydse, men det var desværre nødvendigt; situationen var akut.

De første krusede hår kom til syne (*rædsel!*), videre ned, ned mod ... *dyret*. De ydre skamlæber begyndte at tage form, han kunne snart ikke mere.

Et halvt glimt af den glinsende knop, og seancen var brat ovre: Han smed bladet, bøjede sig ind over nærmeste skraldespand og kastede voldsomt op i over et halvt minut.

Hvordan kunne de dog sælge sådan noget djævelskab?!

Han tørrede sig om munden med bladets indlægsseddel og løb væk derfra.

~XXX~

På vej hjem prøvede han at samle tankerne, prøvede at finde ud af, hvordan han var havnet i denne umulige situation.

Han havde en aftale med en kvinde, en date, om man ville. Det var en fysiskfaktisk realitet, at hun om mindre end tre timer ville stå foran hans dør!

Og han havde ingen anelse om, hvorfor han havde sagt ja, alting stod sløret. En rekonstruktion af forløbet, der havde ledt op til aftalens indgåelse, var umulig. Han huskede ikke ordene, huskede end ikke hvordan han var faldet i snak med kvinden.

Det var sket i kopirummet, måske i erkendelse af at de var kontorets to mest kedelige mennesker, måske endda verdens kedeligste mennesker.

Men det ene ord havde taget det andet, og "Grå" og "Endnu mere grå" havde aftalt et uformelt møde efter arbejde. Han turde slet ikke tænke på, hvad hun mon forventede af ham.

Hvad var det, det som regel endte med, når to voksne mennesker mødtes i en trang lejlighed over et par glas rødvin og klæbrig muzak?

Nej, aldeles udelukket! Det kunne simpelthen ikke lade sig gøre, han havde svoret aldrig at vade ind i den dødsfælde. Der fandtes intet mere frastødende og angstprovokerende end det kvindelige reproduktive organ.

Hvordan skulle man nogensinde kunne stole på en repræsentant af det køn, når man vidste, hvad de gik og gemte nede i bukserne?? Klæbrige læber, der

mimede stumme vers af rædsel. Han kunne knap sætte ord på, hvad det lignede dernede: Snegle, der parrede sig, en pestrede, udklækningsgrund for lus og orm.

Og der var intet værre end den fiskede, svulstige blodstank, der kunne hænge i luften, når én af hans kvindelige kollegaer havde benyttet wc'et lige før ham. Det var en lugt, der svulmede op indeni én, kødfuld, åben, som en gammel gennemvædet forbindelse. Han kunne kaste op tre eller fire gange efter sådan en oplevelse.

Jo, Henry var bange for kusser, og mere end hvad godt var.

Han vidste selvfølgelig godt, at det var skingrende vanvittigt, men det gjorde det desværre ikke mindre virkeligt. Og han så virkelig ingen grund til at ødsle penge væk på en psykolog, der kunne fortælle ham, hvad han allerede godt vidste: En masse udenoms-snak og indbetalingskort for at nå frem til, at det hele handlede om hans mor, og i særdeleshed den uopdagede hjernesvulst, der havde været deres usynlige ledsager i alle de år – først godartet, så ondartet, lidt af en humørsyg satan, faktisk.

Han havde sommetider grebet sig selv i at tænke på den (altså svulsten) som sin far. Den var i hvert fald det tætteste, han havde haft på en faderskikkelse. Og på en måde var det vel egentlig også den – og ikke moderen – han havde lyttet til, når hun dag ud og dag ind havde fortalt om sygdomme og urenheder,

og at kvinder nu om dage ikke kunne finde ud af at holde sig ordentligt rene.

Og så var der den dag, han, 12 år gammel, var kommet til at overraske moderen i badet; det havde i hvert fald ikke gjort noget som helst bedre.

I retrospekt lignede hun en af Klimts henførte kvinder med tunge øjenlåg og munden en smal streg, mens hun med vemod plejede sin skam med den sæbefyldte svamp. Efter et par forbudte sekunder i sort fortryllelse, havde hun selvfølgelig opdaget ham, og sorgen havde været stor.

Hun var død et halvt år efter, og Henry bildte sig ind, at stemningen havde været lidt anderledes den sidste tid; havde der ikke været mere stille omkring middagsbordet efter den frygtelige badeepisode?

I voksenlivet havde han flere gange prøvet at hæve forbandelsen ved at læse tykke bøger om det kvindelige underliv, men det havde kun gjort tingene værre. Hvor hans research var ment til at afmystificere, syntes den kun at bekræfte moderens postulater.

Hans ordforråd var kommet til at besidde et sandt dæmoni, han gerne var foruden, men som ikke kunne tages tilbage nu: "*Udflåd*" (det klammeste ord i det danske sprog), "*moderkage*", "*koagler*" (sorte, blodige klumper i menstruationen), "*styrdblødning*" og så videre, og så videre.

Al læsestof, der fandtes om emnet, syntes kun at bekræfte, at kvindens nedre regioner var et komplet utilregneligt og uregerligt sted af ting, der kom ud og

ind; en helvedes trafik, som en østeuropæisk bane-
gård.

~XXX~

En time før Birgits – ja, det hed hun – ankomst rendte Henry forvirret rundt i sin toværelses lejlighed og ryddede op. Der måtte gerne være lidt pænt, når man fik gæster, så meget vidste han da. Egentlig syntes han også ganske godt om Birgit, der var som sådan ikke noget galt med hende (altså udover det åbne sår, Gud havde flænset op mellem hendes ben).

Han blev nok nødt til at gemme sine "only blowjob-film", som blev set med coveret oppe foran ansigtet, til at dække nederste skærmhalvdel, skønt han havde indekseret alle de "sikre scener" ... Det gik vist ikke at have sådan noget liggende fremme.

101 blowjobs og andre slibrige titler røg nederst i en skuffe, og en buket støvede plasticblomster, karamelliseret i animalsk fedtstof, skiftede plads fra køkken- til stuebord.

Birgits præcision var som et urværk: Klokkeren 17.59 lød det første bank, og inden han var kommet over til døren og havde åbnet, var viseren rykket det ene minut frem.

Han gav hende et forsigtigt, kollegialt knus, hængte hendes brune frakke op på en knage og lod hende kigge sig lidt omkring i den lille lejlighed.

"Nå, så det er sådan, du bor," sagde hun og smilede med en nervøs dirren i mundviggen. Hun var en bleg, lille kontormus med leverpostejsfarvet hår, fladt, spaltet og strammet om i en hestehale, der aldrig blev løsnet i kollegernes påsyn. Hun var ikke grim, så faktisk meget sød ud når hun smilede. Men for Henry var hendes største aktiv, at hun virkede mere ufarlig end så mange andre kvinder.

"Ja, det er sådan, jeg bor," svarede han dybt inspireret.

"Der kan man bare se, det var slet ikke sådan, jeg forestillede mig det." Hun gik omkring, betragtede de få paperbacks på hylderne, bladholderen proppet med gamle gratisaviser, det lille fjernsyn og de tomme, hvide vægge. "Jeg mener, man kan aldrig helt vide, hvordan folk egentlig bor."

"Nej, det kan man vel ikke."

"Altså inde på kontoret, der ved man jo ikke ..."
Hun stoppede fadæsen, kindernes rødmen afslørede, at der trods alt var lidt cirkulation bag den lyse hud.
"... Øh, jeg tog en flaske vin med."

"Ja, lad os få noget af det," udbød han og hentede et par tilkalkede drikkeglas fra køkkenet.

"Skal vi spise, eller ...?" Hun hev en flaske billig rødvin op af sin taske.

"Jeg er ikke så god til at lave mad, jeg tænkte, vi bare kunne bestille pizza."

"Pizza lyder fint."

Lidt efter sad de og spiste ved sofabordet. Der var påfaldende stille, den rytmiske gumlen fik Birgit til at fnise lidt på et tidspunkt, og han trak let på smile-

båndet. Radioen bød kun på sødsuppe-muzak på alle kanaler, så den blev hurtigt slukket igen.

Inden længe sad de begge i sofaen og så *Hammerslag*. Der var ganske stille, på nær når de lod en ligegyldig kommentar om husenes indretning falde, eller erklærede sig enig med hold øst eller vest.

Som timerne skred frem, kunne han ikke undgå at bemærke, at hun kom tættere og tættere på; hun var åbenbart mere varmlodet, end hun gav udtryk for inde på kontoret, eller også var hun bare frygtelig ensom. Uanset hvad, gjorde hendes tilnærmelser rædslen mere håndgribelig.

"Skal vi ikke tænde for musikken igen?" spurgte hun og smilede forsigtigt, nervøst. Hendes hjerte bankede sikkert hurtigt under blusen og sendte blodet nedad, fik det hele til at svulme (nogle gange hadede han sig selv for at have læst alle de bøger).

"Øh ... hvorfor?"

"Det er bare hyggeligere. Er det ikke?"

Han gjorde som instrueret med et udtryk af død malet over sit ansigt. *Hyggeligere? Som den sidste smøg før man trådte ind i gasovnen?!*

Det var *Careless whisper* af George Michael, der spillede; skæbnens henrettelsesbataljon støbte kugler og rensede geværløb.

Han nåede lige akkurat at hive hånden væk, før hendes fingre strejfede den. Han skød frem i sædet, pulsen galoperede.

"Er der noget galt?" spurgte hun med oprigtig bekymring i stemmen.

Er der noget galt? Hans blik låste på det lille, grønne urdisplay på dvd-maskinen. **20.13.** Han hæftede sig ved tidspunktet, fikspunktet for hans undergang.

"Birgit, jeg synes, du er sød," begyndte han, efter hvad, der virkede som en evighed, "men ..."

"Men hvad?"

"Jeg tror, jeg kaster op, hvis jeg skal se den."

"Se den ...? Se hvad for én?"

"Den," udbød han sammenbidt og nikkede mod hendes underliv, lod ikke blikket hvile for længe på den trekant, der blev dannet mellem lårene og skødet. "For guds skyld, tving mig ikke til at bruge det ord."

Hun kiggede undrende ned ad sig selv, dernæst op på ham.

"Birgit, jeg kan godt lide dig." Han lagde hånden forsigtigt på hendes bluseærme. "Men vi kan altså kun være kærester, hvis du lover aldrig at vise mig den."

Han vidste godt, at han havde forspildt alle sine chancer; hun ville gå derfra lige nu og sprede rygten på kontoret, så alle ville få at vide, hvor ynkelig og mærkelig han var. Der var ingen kvinde i verden, der ville finde sig i det her pis.

Efter en lang, grusom stilhed, kom svaret, og det havde nær slået ham omkuld: "Det gør ikke noget." Hun talte ganske stille og lagde forsigtigt sin hånd oven på hans. "Venskab er også fint ... Jeg går alligevel ikke så meget op i sex."

Og sådan blev det. Om det var et udslag af masochisme eller ensomhed, der gjorde at hun

accepterede de frygtelige betingelser, stod ikke klart, men et bånd blev knyttet den aften.

~XXX~

Månederne gik, og det begyndte stille og roligt at gå op for Henry, at han elskede det, de to havde sammen; deres rutiner (pizza og rødvin hang ved), lange samtaler i natten og hemmeligheder, ingen andre kendte. Måske elskede han endda Birgit; hendes rolige, hensynsfulde natur og den måde, hun skærmede ham for sit køns grusommere detaljer.

Hendes gavmildhed kendte virkelig ingen grænser. Blowjob-filmene havde han slet ikke brug for længere. Hun var så flink til at hjælpe, når han skulle have lettet trykket og krævede intet til gengæld. Og når de havde ligget og kysset lidt for længe, og hun selv skulle have tilfredsstillelse, foregik det i usynlighed på toilettet, hvor sådan noget hørte til.

Han så, og ignorerede, hvordan hun langsomt grå-nede. Han ville sommetider betragte hende, når hun sov; gud, hun var så farveløs, bleg, som var hun dækket af et fint lag kremeringsaske. Han forestillede sig, at hun ville forsvinde i en sky af døde celler, hvis man pustede hårdt og længe nok.

Denne sorg på trods, fortsatte udviklingen som i et hvert andet kæresteforhold. Efter fire måneder kom hun med sin tandbørste. Hendes dame-ting (remedier til det månedlige blodbad!) fik han hende til at

opbevare et hemmeligt sted, for selv tanken om deres placering ville være stof til alt for mange mareridt.

Det var en aften i forsommeren, hvor de begge havde slukket deres natlamper og sagt godnat, at han besluttede med sig selv, at han virkelig elskede hende. Han kunne knap huske, hvordan livet havde været før, han mødte hende; det virkede som et ubetydeligt mørke.

Han tændte lyset, vendte sig for at indvie hende i nyheden ... og opdagede at hun var død.

Der var ingen tvivl om sagen; han havde set det stivnede udtryk én gang før, munden var åben på vid gab og der var ingen kontakt i øjnene.

Nåja, det var vel omtrent sådan, historien gik ...

Han kunne ikke sige, det egentlig kom bag på ham. Uanset hvad døden yndede at kalde sig i dette nu; hjerneblødning, slagtilfælde eller noget tredje, var årsagen klar. Mordet havde været systematisk, strukket sig over et halvt år, hvor han langsomt havde drænet hende for livsmod. Han erkendte sin skyld, det var en ren tilståelsessag.

Han kærtegnede hendes kolde kind og ærgrede sig over, at han ikke havde kunnet give hende mere i livet. Hendes hud var så tør og grå, som sibirisk sletteland; det var denne tørhed (nu endnu mere distinkt i døden), han altid havde fundet så appellerende, men det lod til, at han havde kultiveret den i sådan en grad, at livet helt havde undsluppet hende. Det stakkels væsen.

Han tog dynen til side, så han kunne knuge hendes krop ind til sig, men synet af den hvide trusse fik ham til at tøve.

Kujon!

Skulle man ikke lige tage sig et hurtigt glimt? Ville det være forkert? Forskruet? Eller måske skyldte han hende det? Det var trods alt hans frygt for de ting, der havde taget livet af hende.

Det virkede i hvert fald ikke så farligt nu, hvor hun var så død, så kold.

Han greb fat i hver side af hendes trusser og trak dem langsomt af. Det her var for hendes skyld.

Da han havde taget et par dybe vejrtrækninger og endelig tillod sig at kigge derned, udeblev chokket.

Der var ingen rødmen omkring læberne, hun var som en kold voksfigur, og som i frostvejr var alle lugte indkapslet, og væsker stivnet.

Han skilte forsigtigt lårene ad – dødsstivheden var ikke sat ind endnu – og stirrede frygtløst på hendes køn; den lodrette mund, der nu tav for evigt. Der var ingen trafik ud, og ingen ind. Dette var så sikkert, som noget kunne være.

Han lå på knæ på det bløde tæppe og stirrede ind mellem hendes ben. Stirrede og ventede. Tidsfølelsen forsvandt hurtigt. Han anede snart ikke, om der var gået minutter eller timer.

I soveværelsets limbo kom revnen til at symbolisere en lang række forskellige ting, den gav underlige associationer, han ikke kunne sætte ord på, og når han blinkede, svævede den i splitsekunderne som en lysende streg bag øjenlågene.

Trætheden begyndte gradvis at trænge sig på, og det forstyrrede processen. Han måtte gnide sine øjne, for de begyndte at bedrage ham; havde han da ikke lige forestillet sig en svag dirren i væsenets "mundvig", som om det andet sæt læber ønskede at ytre sig ...?

Hans puls steg let, men han tvang sig selv til at blive ved med at kigge. Han vidste, hvad det her var: Det var frygten, den var tilbage, og den føltes som kvælning. Han måtte udstå den, det ville snart gå over. Der var intet at fry...

Pludselig begyndte Birgits døde køn at åbne sig, langsomt, skilte sig ad og viste ham et sort hul.

Noget var på vej ud ...

Ilt ville ikke længere kendes ved hans lunger, blodkarrene i hjernen smældede som små fiskeæg.

En sort dråbe af et eller andet, tykt som olie, løb stille ud af hende og lavede en mørk plet på senge-linnedet. Stadset grånedede hurtigt, og da han havde blinket en enkelt gang, var det allerede forsvundet, og frygten ligeså.

~XXX~

Da han havde fået trusserne på hende igen, ringede han 112, og mændene kom snart og hentede hende. Hun var død, kunne de fortælle; det var han godt klar over.

Han fortalte intet om den sorte dråbe, der var løbet ud af hende, for så ville han også blive nødt til at forklare, hvorfor trusserne havde været taget af.

Han tog med til hospitalet og så hende blive rullet på køl i kapellet. Han mødte hendes mor og far for første gang, men han havde ikke meget at tale med dem om. Gad vide om de vidste, hvordan han og Birgits forhold havde været? Mon de i tavshed bebrejdede ham?

Efter at have udvekslet telefonnumre med forældrene, tog han hjemad.

Lidt over otte om morgenen ringede han til kontoret og kastede bomben. De var meget chokerede, og chefen gav ham naturligvis fri på ubestemt tid.

Ud over at begravelsen var in mente, virkede det hele meget hurtigt overstået. Han sad tilbage i den samme gamle lejlighed, solen stod op, som den plejede, og de viste det samme tomhjernede morgen-tv som normalt ... Birgit var der bare ikke mere.

Han sad ved køkkenbordet og fik lidt ondt af sig selv. Han savnede sin ven. Et par tårer klemte sig ud, men det var ikke det helt store. Han havde aldrig været så god til sådan noget.

Lidt senere på dagen slog det ham, at han burde lokalisere hendes dame-ting. De lå et eller andet sted i lejligheden, han vidste bare ikke hvor. Han havde jo udtrykkeligt bedt om *aldrig* at se dem, men nu længtes han efter at få dem i hænderne. Han havde været sådan en kujon, og inderst inde vidste han, at det var hans manglende mod, der havde slået hende

ihjel; der var så mange måder, man kunne myrde en person på.

Han splittede på det nærmeste lejligheden ad, men fandt ikke skyggen af et bind eller en tampon. Han udmattede sig selv og måtte til sidst give op.

I en tilstand af overtræthed begyndte han atter at tænke på den mystiske hændelse, der havde efterfulgt hendes død. Han kunne simpelthen ikke glemme den sorte dråbe. Det var slemt nok, at hun var død, han havde ikke brug for det her semi-okkulte nonsens, som han oven i købet ikke kunne nævne over for nogen.

Han søgte lidt på nettet. Prøvede at skrive "død" og "sort dråbe", "sort væske" på Google, men fandt intet – det var ikke noget velkendt fænomen.

Om eftermiddagen faldt han nærmest bevidstløs om i det sengetøj, Birgit var død i. Han ville ikke vaske det, for så ville lugten af hende – hvis hun havde en sådan – forsvinde. Han knugede lagenet mellem sine fingre og begravede ansigtet i stoffet. Snart overmandede søvnen ham.